

РЕШЕНИЕ

№ 5563

гр. София, 17.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 19.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **2609** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.405 от Кодекса на труда (КТ) във вр. с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на „Интел Лоджистикс“ ООД срещу принудителна административна мярка (ПАМ), обективирана в т.4 от Протокол за извършена проверка № ПР2219560 от 14.07.2022г., съставен от служители на дирекция „Инспекция по труда“ С. (ДИТ). С процесната ПАМ на жалбоподателя е дадено предписание в срок до 29.07.2022г. да изплати дължимото обезщетение при командироване в пълен размер на К. Х. П., съгласно чл.215, ал.1 КТ. Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.
След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, и като взе предвид решение № 2756/07.03.2024г. по адм. д. № 9526/2023г. на Върховния административен съд, Шесто отделение, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.
Жалбата е допустима като подадена от активно легитимирана страна, в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване административен акт. ПАМ е била оспорена пред горестоящия административен орган и с решение на основание чл.97, ал.1 АПК, с изх. № 22073278/11.08.2022г.на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (ИАГИТ) жалбата е била отхвърлена. Поради това, съгласно чл.145, ал.2, т.1 АПК, на предмет на съдебния контрол е първоначалният акт – процесната ПАМ. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Производството пред административния орган е образувано по сигнал от К. Х. П., заемал в дружеството длъжността „Шофьор, товарен автомобил (международни превози)“ съгласно трудов договор № 006/09.09.2021г. (л.46 от адм. д. № 9973/2022г. на 27 състав на съда). Определено е месечно възнаграждение в размер на 650 лева. Със споразумение от 05.02.2022г. (л.60 от същото дело), сключено на основание чл.325, ал.1, т.1 КТ посоченият трудов договор бил прекратен, като е определено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл.224 КТ в размер на 292,50 лв. Отбелязано е в споразумението и, че служителят няма други претенции към работодателя, свързани с трудовото правоотношение.

На 25.05.2022г. с вх. № 22089699 до ДИТ бил подаден сигнал с твърдения, че дружеството не е изплатило изцяло дължимите суми за командировка на горепосочения служител. От извършената проверка било установено, че със заповеди за командировки от 09.09.2021г., 04.12.2021г. и 14.01.2022г. служителят е бил командирован на територията на Европейски съюз за общо 113 дни, като последното командироване е от 14.01.2022г. до 05.02.2022г. – общо 23 дни. Видно от текста на заповедите, не се съдържат финансовите условия на командировката, като с декларация от 07.07.2022г. пред проверяващите органи, управителят на дружеството е декларирал, че на К. П. са определени дневни командировъчни пари в размер на 35 евро на ден, които са му изцяло заплатени по банков път.

По делото е прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, което съдът в настоящия състав възприема като обективно, компетентно и съответно на обстоятелствата по делото. Вещото лице посочва, че сумите по представените преводни нареждания са отразени в счетоводството на жалбоподателя и в подадените отчети за приходи и разходи, като „Други разходи“ в аналитична сметка 609/2 „Командировъчни“. Начисляваните плащания на персонала са за брутно трудово възнаграждение, обезщетения по КТ и КСО и командировъчни. К. П. е осигуряван само върху сумата по трудовия договор в размер на 650 лв. месечно, реципрочно на отработените дни за съответния месец. Допълнителни доходи над този размер не са декларирани.

Съгласно чл.215, ал.1 КТ, при командироване по чл. 121, ал. 1 работникът или служителят има право да получи освен брутното си трудово възнаграждение още и пътни, дневни и квартирни пари при условия и в размери, определени от Министерския съвет. Условията и размерите на обезщетенията при командировка са уредени в Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина, приета с ПМС № 115 от 3.06.2004 г., обн., ДВ, бр. 50 от 11.06.2004 г., в сила от 01.07.2004 г. (Наредбата). Съгласно чл.5, ал.1 и ал.2, т.6 от Наредбата, командироването в чужбина се извършва с писмена заповед, която съдържа и финансови условия на командировката или специализацията - пътни, дневни и квартирни пари, паспортни, визови и други такси и разходи за служебен багаж и начина за тяхното уреждане. В случая са представени заповеди за командироване, в които не са посочени финансовите условия на командировките съгласно цитираното изискване. С писмена декларация работодателят е заявил, че на К. Х. П. са определени по 35 евро дневни пари за срока на командироването. Доколкото не се установява друго, следва да се приеме, че именно това е определената на служителя сума за дневни. Доколкото не се установява друго, следва да се приеме и, че общо платените на служителя суми включват тези суми за дневни за срока на командировките. Съгласно приетото в производството пред съда заключение на съдебно-счетоводна експертиза, за 113 дни

на служителя са изплатени суми за командировки в общ размер на 10038 лв., преведени по негова банкова сметка. В производството по издаване на процесната ПАМ, както и пред съда, не са установени факти, годни да обосноват извод, че посочените плащания имат изцяло друг предмет, различен от дневни за командировки; в тази връзка следва да се отбележи и, че и самият им размер е определен изцяло съобразно изявление на работодателя, направено след издаване на заповедите за командировка. Изясняването на релевантните факти е задължение на административния орган съгласно чл.35-36 АПК и в случая то не е изпълнено. Това представлява съществено процесуално нарушение, в резултат на което постановената ПАМ не е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

Като прецени законосъобразността на оспорения акт на останалите основания по чл.146 АПК, съобразно чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав намира, че ПАМ е постановена в установената форма от компетентен орган по чл.404, вр. чл.399 от КТ – инспектори в ДИТ съгласно представената заповед № 3-0055/14.01.2022г. на изпълнителния директор на ИАГИТ. С оглед изход на делото и на основание чл.143, ал.1 АПК следва да бъде уважено искането на жалбоподателя за възстановяване на разноските по делото. Установява се общ размер на последните: 2020 лв., от които общо 420 лв. – държавни такси, 300 лв. – възнаграждение за вещо лице и общо 1300 лв. - адвокатско възнаграждение. Сумата следва да бъде платена от ИАГИТ, която е юридическо лице съгласно чл.2, ал.1 от Устройствения й правилник.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ принудителната административна мярка, обективирана в т.4 от Протокол за извършена проверка № ПР2219560 от 14.07.2022г. от инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“ – С..

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на „Интел Лоджистикс“ ООД, с ЕИК[ЕИК], сумата 2020 (две хиляди и двадесет) лева – разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: